

CHƯƠNG I

NHỮNG CON NGỰA CÓ CÁNH

Bạn có bao giờ tin vào những phép lạ giữa một thế giới mà mọi thứ tưởng như đều quá rõ ràng. Phép lạ có thể xuất hiện với bất kì ai trong chúng ta, vào những lúc ta chẳng bao giờ ngờ tới. Có thể, trong một ngày lang thang, một tinh thể nào đó từ vũ trụ xa xăm đột ngột rơi vào lòng bàn tay của bạn... Thế là điều kì diệu đã xảy ra...

Hình như đã có một phép lạ xảy đến với tôi! Một phép lạ làm thay đổi cuộc sống vô vị, nhạt nhẽo của tôi, tô điểm cho nó những sắc màu tươi tắn mà chính tôi cũng không thể hình dung được.

Tôi đã quá đông dài để bắt đầu cho một câu chuyện. Nếu còn tiếp tục đông dài, biết đâu bạn lại nảy sinh đôi chút nghi hoặc với những điều tôi đang định kể...

Từ thuở bé, tôi vẫn mơ về những con ngựa có cánh thần kì trong thần thoại Hy Lạp. Những con ngựa ấy có thể cất cao đôi cánh, đưa tôi tới bất cứ nơi chốn kì diệu nào trên thế giới bao la này. Dần dần, lớn lên, tôi nhận ra rằng vốn dĩ chẳng có con thiên mã nào cả. Mười bốn tuổi, tôi phải đối mặt với những môn học khô khan,

những bài kiểm tra cứng nhắc và những cuộc tranh tài quyết liệt, sẵn sàng loại bỏ tôi bất cứ lúc nào.

Bố mẹ tôi không thích tôi mơ mộng. Họ đặt cho tôi một định hướng chắc như đinh đóng cột, rằng: khi lớn lên, tôi phải trở thành bác sĩ, không thì cũng phải là một doanh nhân. Nhưng không! Tôi sợ những con số lắm. Nào thì con số, nào thì công thức, nào thì phép toán... Tất cả đã che dần, che dần hình ảnh mơ hồ về đàn ngựa có cánh tồn tại trong tâm trí hỗn loạn của tôi. Chỉ đôi khi, quá mệt mỏi với việc chứng tỏ mình là “con ngoan, trò giỏi”, tôi ngả người lên đệm êm, đắp chăn ấm, và bắt đầu mơ... về những con ngựa có cánh.

Tôi thấy mình cưỡi trên một con ngựa trắng muốt như mây, sải cánh dài và rộng, lặn vào gió trời. Thiên mã chở tôi qua những cánh đồng lốm đốm xanh vàng, những dòng sông cuồn cuộn phù sa. Từ trên cao, dòng sông đẹp tựa một chiếc khăn voan với màu mơ phai mềm mại. Thế mà “nhoàng” một cái tôi đã ở phía bên kia của Trái Đất! Nước Mĩ! Nước Mĩ đang chìm trong bóng đêm nhưng vẫn sáng rực muôn ánh đèn màu. Lần này con ngựa bay của tôi hạ cánh xuống một thảo nguyên mênh mông. Nhìn lên trời, vàng trắng lười liềm như một con thuyền đang giăng buồm vượt muôn trùng sóng gió, để đi vớt về từng mảnh sao vương vãi.

Chuông đồng hồ reo một cách vô duyên! Tôi bực bội gượng người dậy, tắt chuông rồi nằm xuống ngủ tiếp. Hôm nay là ngày nghỉ hè đầu tiên, tôi tha hồ ngủ! Thế mà tối qua tôi lại quên tắt chuông báo thức! Nguyên rủa cái tính hay quên của mình, tôi tỉnh giấc, chẳng thể nào ngủ tiếp được nữa! Mà có ngủ được, chắc gì đã thấy lại giấc mơ tuyệt đẹp ấy...

Bước xuống phòng ăn, mọi thứ đã sắp sẵn, như một hàng đẳng thức, chỉ cần lấp các con số vào, kết quả hoàn toàn dự đoán được. Bố mẹ tôi nói những gì tôi cũng chẳng rõ nữa, chỉ biết mình gật đầu lia lịa và “vâng ạ” liên mồm. Hề nào chẳng như hề nào, luôn là những lịch học thêm dày đặc và lịch tập bơi chán ngắt trong mấy cái hồ bơi chật hẹp. (Thú thực đến giờ tôi cũng chưa biết bơi nữa).

Bố mẹ tôi luôn bận rộn. Tôi muốn ra biển, tôi muốn leo núi, tôi muốn thế nọ, tôi muốn thế kia... Vẫn phải xếp sau công việc! Đôi khi nghĩ cũng buồn, nhưng suy cho cùng, tôi còn phải vào lớp Mười, còn phải đỗ đại học, còn phải là những người thành đạt giống bố mẹ tôi. Hơn thế nữa, tôi là *number one* ở lớp, tôi không được phép đứng thứ hai, dù là bất cứ môn học nào. Tôi sợ ai đó sẽ tranh cái vị trí *number one* ấy, nên chỉ còn biết “Học, học nữa, học mãi”. “Ước gì mình đừng bao giờ là số 1, để có thể là bất kì số nào mình muốn!” Có những lúc mệt mỏi, tôi đã nghĩ thế đấy...

- Này, con có nghe bố mẹ nói không vậy?

Tôi gật mình, thoát ra khỏi dòng độc thoại ngổ ngàng mở đầu ngày mới. Hình như bố đã bảo gì đó. Tôi ngơ ngác dừng việc nhồi thức ăn vào mồm một cách vô thức lại.

- Bố bảo gì con ạ?

- Ô hay, thế này giờ bố nói con không nghe à? Hề năm nay, về quê chơi với bà. Bà dặn bố thế rồi!

Tôi “nhai” lại một câu quen thuộc.

- Vâng ạ!

Giả vờ lạnh nhạt thế thôi, nhưng trong lòng tôi đang reo hò âm ỉ. Chí ít tôi cũng thoát khỏi mấy cái lớp học thêm chật chội với lũ bạn “lâu lắm gặp hoài” đến phát chán.

Bố nói ở quê không có wifi, để laptop ở nhà. Không có truyền hình cáp, ừ thì đọc sách cũng được! Đóng sách tôi mua từ sau Tết đến giờ vẫn còn nguyên đai nguyên kiện. Cho vào ba lô! Quần áo! Máy ảnh! Ổn rồi! Có thể lên đường, bắt đầu một mùa hè đầy hứa hẹn!

Quê tôi ở dải đất khắc nghiệt nhiều nắng gió. Mùa hè, tôi sẽ phải đương đầu với từng cơn gió Lào quái ác, và màu da trắng như trứng gà bóc của tôi sẽ bị tước đoạt, dần dần, dần dần, từng ngày một. Có hề gì! Miễn là thoát khỏi những con số tử nạn, chán ngắt. Không cần điều hòa, không cần công nghệ cao, không cần truyền hình cáp. Bà sẽ chăm sóc tôi. Bà đích thực là một bà tiên với mái tóc trắng, vẫn thường ru tôi bằng những câu chuyện cổ thần kì và điệu dân ca đầm thắm.

Đất ở đây đỏ như gạch cua. Chưa ai đón, tôi đã bị một cơn gió Lào tấp vào mặt, nóng hằm hập! Tôi nhăn nhó lờ lờ từ trong túi ra tờ giấy ghi địa chỉ và sơ đồ đến nhà bà. Thôi kệ, cứ đi! Thấy tôi tự tìm về, chắc bà sẽ vui lắm. Bầy trâu và đám trẻ nhếch nhác nhìn tôi

một cách tò mò cứ như thể tôi ở trên trời rơi xuống vậy. Mồ hôi vã ra như tắm. Tôi lại gần bọn trẻ, tử tốn hỏi. Bọn trẻ léo nhéo những gì, chịu! Thất vọng, tôi lại tiếp tục đi.

Cuối cùng, tôi cũng tìm ra nhà bà. Một ngôi nhà gỗ xinh xắn nằm ở lưng chừng đồi. Bà trồng rất nhiều cây ăn quả quanh nhà. Tôi trèo lên dốc...

“Gâu, gâu gâu...” Tiếng chó từ đâu vọng lại. Trong nháy mắt, bốn con chó ta, hai vàng, hai đen đã vây chặt lấy tôi. Chúng sủa inh ỏi. Tôi “xùy xùy” mấy tiếng, chẳng ăn thua! Không còn cách nào khác, tôi gọi to.

- Bà, bà ơi...

Bà đi đâu rồi, nguy quá! Mấy cái nanh trắng nhớn kia mà cắm vào làn da non nớt của tôi thì còn gì là người. Chúng vẫn gườm gườm nhìn tôi, găm giữ.

- Tao là người nhà mà. Chúng mày không thấy mùi của tao giống mùi của bà à...

Vô ích, chó vẫn chỉ là chó. Tôi thấy mình đứng là đồ ngớ ngẩn! Có ngớ ngẩn mới đi nói chuyện với chó!

Tôi dò dẫm lùi dần về phía sau ngọn đồi. Bất thần, tôi vùng chạy. Cắm đầu cắm cổ mà chạy. Tiếng chó nặng xị đuổi theo. Tôi đã sang phía bên kia ngọn đồi lúc nào không hay. Tôi vẫn mãi miết chạy. Tiếng chó xa dần, xa dần...

Tôi nhìn quanh! Lạc đường rồi sao? Chỗ này lạ quá. Hình như là ngọn đồi khác. Toàn tre và tre. Chẳng có ai cả! Tôi nghĩ vẫn vơ.

- “Ngõ trúc quanh co khách vắng teo” là thế này đây! Mình lạc đến chỗ quái nào thế không biết!

Đã xế chiều, mặt trời để lại những vệt nắng rực rỡ, óng ánh trên các sườn đồi. Rừng tre xạc xào. Nếu trời tối mà vẫn lạc giữa chốn toàn tre với trúc này thì biết làm thế nào. Tôi bắt đầu lo lắng, thầm chửi lũ chó tai ác của bà. Nghe người ta nói ở quê, ban đêm không có đèn đường, lại nhiều ma nữa. Ở cái nơi quái quỷ này thì có thể gặp loại ma nào? Chợt nghĩ đến những câu chuyện kinh dị, tôi rùng mình.

- Có ai ở đây không? Có ai không?

Tôi gọi, hi vọng sẽ có ai đó đáp lại. Nhưng không, chẳng gì cả, đến một tiếng vọng cũng không. Tôi bước tiếp.

Bỗng, văng vẳng đâu đó có tiếng đàn violon. Lạ quá! Tôi bước theo tiếng đàn. Càng lúc càng rõ! Bản Mùa xuân của Vivaldi⁽¹⁾... Tiếp tục lần theo tiếng nhạc, tôi đi đến một căn nhà nhỏ nép sau hàng tre. Một tên con trai trạc tuổi tôi đang ngồi trước cửa, say sưa kéo vĩ cầm.

Trông hắn khác hẳn lũ trẻ chăn trâu tôi vừa gặp, mà cũng không giống lũ con trai sành điệu lớp tôi. Hắn có mái tóc bông bênh, làn da trắng xanh vì cộm nắng và cặp kính cận to bỏ chảng. Hắn không đẹp trai, nhưng phong thái của hắn lúc chơi đàn thì thật đặc biệt! Tôi tự nhủ, tiếp tục thưởng thức những giai điệu vui tươi.

Tiếng nhạc dứt, tôi mỉm cười lại gần. Hắn trở mắt nhìn tôi, không phải cái nhìn dành cho người ngoài hành tinh của lũ trẻ chăn trâu. Ánh mắt của hắn còn khó chịu hơn nhiều, ý như muốn hỏi “Mày là ai? Mày làm cái quái gì ở đây?” Ánh mắt ấy làm tôi bực bội, nhưng nghĩ cảnh lạc đường, tôi gắng nín nhịn.

(1) Antonio Vivaldi (1678 – 1741): nhà soạn nhạc, nghệ sĩ vĩ cầm, nhà sư phạm, chỉ huy dàn nhạc người Ý. Mùa xuân là một trong bốn bản concerto Bốn mùa nổi tiếng của ông.

- Xin lỗi, tớ bị lạc đường, cậu chỉ đường giúp được không?

Hắn cau có lâu bầu:

- Sao bao nhiêu chỗ không lạc, lại lạc vào đây... Vào được, khắc ra được! Không có óc chắc!

Như bị tét vào mặt. Từ trước tới giờ, chưa ai dám nói với tôi bằng cái giọng cà khịa đó. Tôi cũng thuộc dạng xinh xắn, dễ thương chứ nào có xấu xí gì mà hắn nở lòng đối xử với tôi như thế!

- Nay, có biết phép lịch sự không hả! Thấy người lạc đường, đã không giúp lại còn xỉa xói!

Ít ra, tôi cũng đã được đền đáp. Thay vì soi mói nhìn, hắn “ném” cho tôi một câu tử tế.

- Bạn tìm nhà ai?

- Nhà bà Hồng!

- À, bạn men theo lối này, xuống đồi, gặp đường cái, rẽ phải là đến!

Cũng không xa lắm! Chẳng hiểu sao tôi lại có thể lạc sang đến bên này. Chỉ tại lũ chó, báo hại tôi phải gặp cái gã lập dị kia. Nhìn bóng tối buông đàn xuống rừng tre, tôi lại thấy sờ sợ.

- Cậu đưa tớ đi được không? Lỡ tớ lạc tiếp thì sao?

- Thì đúng là đồ “Đầu to óc bằng quả nho” chứ sao nữa! Xin lỗi, tôi không đi ra khỏi nhà!

Hừ! Lại cái kiểu ngạo mạn và xác xược đấy! Hắn là cái thá gì mà năm lần bảy lượt hạ nhục tôi thế chứ! Tôi bực bội bỏ đi theo con đường hắn chỉ. Đã vậy, ừ cảm ơn nữa!

Hắn lại kéo violon, một bản nhạc tôi không biết, nhưng giai điệu rất ma mị. Hắn đang hù dọa tôi chắc! Đờ lạp dị đáng ghét. Tôi bỗng thấy tiếng đàn của hắn chẳng ra gì cả.

Dù sao thì tôi cũng đã mò lại được nhà bà. Bốn con chó sủa nặng lên. Nhưng bị bà nạt, chúng chỉ dám lại gần tôi hít hít rồi chạy tới chỗ nồi cơm thừa.

Hóa ra hồi chiều bà sang nhà hàng xóm chơi. Nghe tiếng tôi gọi, bà chạy về ngay nhưng không kịp, tôi đã lạc đi đằng nào. Bà dọn cơm cho tôi ăn, một bữa cơm thịnh soạn! Nào thịt gà, nào trứng ốp, nào thịt bò xào... Tôi ních căng bụng. Bà ăn rất ít, chỉ ngồi nhìn tôi và cười hiền...

Có gió mát. Tôi bê chõng tre ra giữa sân nằm, trong khi bà dọn dẹp nhà cửa.

Hàng vạn ngôi sao trên bầu trời tựa như những hạt cườm lóng lánh dính trên bộ váy dạ hội của nàng công chúa. Ở thành phố, chẳng bao giờ tôi được nhìn thấy một bầu trời nhiều sao đến vậy. Những con đom đóm bay ra, thấp lên hàng trăm ánh sao nữa. Ánh sao trên trời, ánh sao dưới đất, đâu đâu cũng có sao! Giá như có một tấm lưới thần kì, tôi sẽ vớt hết những vì sao ấy, đem về căn phòng ngủ chật hẹp của tôi ở thành phố. Tôi sẽ gắn tất cả lên trần, lên tường, lên sàn. Những ánh lân tinh xanh lè sẽ chỉ là dĩ vãng! Đêm đêm, nếu mất ngủ, tôi sẽ nhắm đếm từng vì sao một...

Tôi mơ màng... Những vì sao đã đưa tôi vào giấc ngủ đầy mộng mị. Gió dịu dịu thoảng hương núi rừng. Tiếng côn trùng ri rả như xa như gần, làm cho khung cảnh càng thêm phần ma quái. Đã ngủ rồi thì ma hay